

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj 03 0 K 024626 24 Kž 5
Sarajevo, 28.10.2025. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Dragana Čorlije kao predsjednika vijeća, Sanele Rondić i Emira Neradina kao članova vijeća, uz sudjelovanje Armine Kopic kao zapisničarke, u krivičnom predmetu protiv optuženog H.A. zbog dva krivična djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi članova 28. i 54. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, povodom žalbe kantonalnog tužitelja iz Tuzle i žalbe branitelja optuženog H.A., izjavljenim protiv presude Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 024626 24 K od 12.11.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 28.10.2025. godine u prisustvu federalne tužiteljice Lejle Hasanbegović, branitelja optuženog H.A., advokata Damira Alića iz Tuzle i optuženog H.A., donio je

PRESUDU

Žalba branitelja optuženog H.A. se odbija kao neosnovana, dok se djelimičnim uvažavanjem žalbe kantonalnog tužitelja iz Tuzle, presuda Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 024626 24 K od 12.11.2024. godine preinačava u odluci o kazni za krivična djela za koja je optuženi tom presudom oglašen krivim, tako da se primjenom odredbi članova 42. 43., 49. stav 1., 50. tačka a) i člana 51. stav 1. tačka b) Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, optuženom H.A. za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1., u vezi sa članom 28. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine učinjeno na štetu oštećenog G.N. utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine i za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1., u vezi sa članom 28. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine učinjeno na štetu oštećenog A.D. utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine, pa se optuženi H.A. uz primjenu odredbe člana 54. stavovi 1. i 2. tačka b) Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine osuđuje na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) godina, u koju kaznu mu se na osnovu člana 57. stav 1. KZ FBiH uračunava vrijeme provedeno u pritvoru od od 03.04.2024. godine do 12.11.2024. godine.

U ostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmijenjena.

Obrazloženje

Presudom Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 024626 24 K od 12.11.2024. godine, optuženi H.A. je oglašen krivim da je učinio dva krivična djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi članova 28. i 54. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), za koja krivična djela su optuženom, primjenom odredbi članova 42., 49. stavovi 1. i 2., 43., 50. tačka a) i 51. stav 1. tačka b) KZ FBiH, utvrđene kazne zatvora u trajanju od po 1 (jedne) godine i

6 (šest) mjeseci, pa je optuženom uz primjenu člana 54. stavovi 1. i 2. KZ FBiH izrečena jedinstvena kazna zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 6 (šest) mjeseci u koju mu je na osnovu člana 57. stav 1. KZ FBiH uračunato vrijeme provedeno u pritvoru u periodu od 03.04.2024. godine do 12.11.2024. godine. Na osnovu člana 202. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH) optuženi je oslobođen obaveze naknade troškova krivičnog postupka. Na osnovu člana 212. stav 3. ZKP FBiH oštećeni G.N. je sa imovinskopravnim zahtjevom upućen na parnicu. Istom presudom odbijen je prijedlog tužitelja za izricanje optuženom sigurnosne mjere oduzimanja predmeta na osnovu člana 78. KZ FBiH, i to, putničkog motornog vozila Hyundai Santa Fe registarskih oznaka

Protiv navedene presude žalbu je izjavio kantonalni tužitelj iz Tuzle (kantonalni tužitelj) zbog pogrešno i nepotpunog utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnopravnoj sankciji, s prijedlogom da ovaj sud uvaži njegovu žalbu i preinači pobijanu presudu tako da optuženog osudi na kazne zatvora u dužem trajanju, kako pojedinačne, tako i jedinstvenu kaznu zatvora, u granicama propisanim zakonom, kao i da putničko motorno vozilo Hyundai Santa Fe kao sredstvo izvršenja predmetnih krivičnih djela trajno oduzme, ili, da ukine pobijanu presudu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje.

Protiv navedene presude žalbu je izjavio i branitelj optuženog, advokat Damir Alić iz Tuzle, zbog pogrešno i nepotpunog utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnopravnoj sankciji, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači i optuženi oslobodi od optužbe, ili, ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje, odnosno odredi održavanje pretresa pred ovim sudom.

Odgovor na žalbu kantonalnog tužitelja dostavio je branitelj optuženog u kojem je predložio da se žalba kantonalnog tužitelja odbije kao neosnovana.

Federalna tužiteljica je u svom podnesku broj T03 0 KTŽ 0117357 25 2 od 15.01.2025. godine predložila da se žalba optuženog, izjavljena putem njegovog branitelja, odbije kao neosnovana, te da se ujedno žalba kantonalnog tužitelja uvaži, presuda Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 024626 24 K od 12.11.2024. godine preinači, tako da se optuženom izrekne jedinstvena kazna zatvora u dužem trajanju, nakon što se prethodno odmjere i izreknu pojedinačne kazne zatvora u dužem trajanju, te da se putničko motorno vozilo koje je upotrijebljeno za učinjenje krivičnog djela oduzme od optuženog.

Na sjednici vijeća, koja je održana shodno odredbi člana 319. stav 1. ZKP FBiH, federalna tužiteljica je ostala kod izjašnjenja iz ranije pomenutog podneska, dok je branitelj optuženog ostao kod navoda i prijedloga iz podnesene žalbe i odgovora na žalbu. Optuženi H.A. se pridružio izjašnjenju svoga branitelja.

Ovaj sud je pobijanu presudu ispitao u granicama žalbenih navoda i po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 321. ZKP FBiH, imajući u vidu i navode iz odgovora na žalbu, pa je nakon toga odlučio kao u izreci iz razloga koji slijede:

Branitelj optuženog je najprije u žalbi istakao da sud u pobijanoj presudi, na stranici 16. (pasus drugi) elaborira izvedeni dokaz – snimak video nadzora sa glavnog pretresa od 02.10.2024. godine, pa s tim u vezi ukazao da je na istom pretresu istakao prigovor zakonitosti ovog dokaza, kako iz razloga što odbrana nije prisustvovala otvaranju, pregledu i pretresu ovog medijskog uređaja, tako i iz razloga što je na istom evidentiran datum 31.03.2024. godine dok se sam događaj iz optužnice desio 02.04.2024. godine i da se zbog ovog propusat ne može utvrditi da li je snimak vjerodostojan. Branitelj je stava da se moralo

provesti vještačenje u odnosu na predmetni video – nadzor koji se nalazi na USB stiku, te da se u konačnici radi o nezakonitom dokazu koji „ne može konvalidirati“, a što po njegovom stavu jeste odlučna činjenica u ovoj pravnoj stari zbog čega je ovaj dokaz morao biti izdvojen kao nezakonit.

Član 11. stav 2. ZKP FBiH propisuje: „Sud ne može zasnovati svoju odluku na dokazima pribavljenim povredama ljudskih prava i sloboda propisanih ustavom i međunarodnim ugovorima koje je Bosna i Hercegovina ratifikovala, niti na dokazima koji su pribavljeni bitnim povredama ovog zakona“. Međutim, branitelj svoju tvrdnju da je dokaz – snimak video nadzora nezakonit nije argumentovao na način da jasno navede da li je pribavljanjem snimka video nadzora povrijeđena odredba procesnog zakona (i koja odredba) koja propisuje način pribavljanja određenog dokaza, a potom izričito propisuje da, ukoliko je postupljeno protivno tim odredbama, na takvom dokazu se ne može zasnivati sudska odluka (nezakoniti dokazi ex lege), ili je riječ o dokazima pribavljenim povredama ljudskih prava i sloboda propisanih ustavom i međunarodnim ugovorima koje je Bosna i Hercegovina ratifikovala odnosno dokazima koji su pribavljeni bitnim povredama procesnog zakona (nezakoniti dokazi ex iudicio). Stoga, žalbenu tvrdnju branitelja da je snimak video nadzora nezakonit dokaz, ovaj sud ocjenjuje paušalnom.

Dalje, iz obrazloženja prvostepene presude, vezano za prigovor zakonitosti video-snimka sa nadzorne kamere, proizilazi da je prvostepeni sud dao u svemu jasne i određene razloge (str. 16. i 17. obrazloženja). Branitelj optuženog, osim što je u žalbi ukazao da je isticao prigovor zakonitosti pred prvostepenim sudom i ponovio svoj stav po pitanju vještačenja video snimka sa nadzorne kamere (da se moralo provesti vještačenje u odnosu na predmetni video – nadzor koji se nalazi na USB stiku kako bi se utvrdilo tačno vrijeme), datim razlozima suda se uopće ne bavi. Na koncu, vrijeme učinjenja krivičnog djela (kao odlučnu činjenicu) i samu dinamiku događaja sud je utvrdio na osnovu drugih dokaza (iskaza svjedoka i oštećenih, te zapisnika o uviđaju), a koje utvrđenje suda (kada je u pitanju vrijeme učinjenja krivičnog djela) branitelj u žalbi ne dovodi u pitanje, pa žalbeno isticanje da je na snimku evidentiran datum 31.03.2024. godine dok se sam događaj iz optužnice desio 02.04.2024. godine i da se zbog ovog propusat ne može utvrditi da li je snimak vjerodostojan, ne može dovesti u pitanje zaključak prvostepenog suda da se inkriminirani događaj dogodio dana 02.04.2024. godine, oko 20,30 sati.

Potom je branitelj u žalbi osporio pravni zaključak suda da je optuženi počinio dva krivična djela Ubistvo iz člana 166. stav 1., u vezi sa članom 28. KZ FBiH, žalbenim navodima da se može izvesti jasan zaključak da se radilo o saobraćajnoj nezgodi sa posljedicama u vidu lakih tjelesnih povreda i da je odbrana od početka insistirala na pogrešnoj pravnoj kvalifikaciji postavljenoj kako u optužnici tako i u presudi.

Međutim, u konkretnom slučaju optuženom H.A. su optužnicom Kantonalnog tužiteljstva u Tuzli, broj T03 0 KT 0117357 24 od 19.07.2024. godine na teret stavljena dva krivična djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članovima 28. i 54. KZ FBiH, pri čemu su u opisu njegovih krivičnopravnih radnji sadržane činjenice i okolnosti iz kojih proizlaze zakonska obilježja krivičnih djela za koja kantonalni tužitelj tvrdi da ih je optuženi počinio. Osim navedenog, kritične prilike umišljaj optuženog nije ni bio usmjeren na kršenje propisa iz oblasti saobraćaja, nego je optuženi radnje poduzeo iako je bi svjestan da činjenjem istih može usmrtiti oštećene, a što je i htio. Stoga, naprijed navedeni žalbeni navodi branitelja ne mogu dovesti u pitanje pravilnost zaključka prvostepenog suda da je optuženi H.A. učinio dva krivična djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članovima 28. i 54. KZ FBiH.

Žalbena tvrdnja branitelja da je prvostepeni sud nalaz i mišljenje vještaka neuropsihijatra dr. Vjekoslava Kovačevića cijenio na način koji je nepotpun, je neprihvatljiva, obzirom da suprotno proizilazi iz obrazloženja pobijane presude. Naime, prvostepeni sud je (nakon što je iznio sadržaj ovog dokaza na stranici 8. presude-pasus zadnji koji završava na str. 9.) dao ocjenu i ovog dokaza na način kako to propisuje odredba člana 296. stav 2. ZKP FBiH, temeljem kojeg je našao da je optuženi in tempore criminis bio bitno smanjene uračunljivosti u koje stanje se doveo upotrebom alkohola, a potom i razloge zbog čega okolnost da je optuženi u vrijeme izvršenja krivičnog djela bio bitno smanjene uračunljivosti ne dovodi u pitanje krivnju optuženog (str. 18.).

Branitelj optuženog je dalje u žalbi prigovorio da su iskazi svjedoka S.Č., S. K. i D. A. konfuzni i kontradiktorni, jer se na zapisniku sa glavnog pretresa od 26.08.2024. godine može uočiti da svjedok D. nije vidio da je optuženi vozio putničko motorno vozilo u momentu udara, da ne postavlja imovinskopravni zahtjev, niti se pridružuje krivičnom gonjenju, da svjedok Č.S. također nije vidio ko je vozio predmetno motorno vozilo, te da svjedok S.K ne zna čitati. Branitelj smatra da pomenuti zapisnik je sam po sebi dovoljan argument u prilog teze odbrane da je činjenično stanje u pogledu odlučnih činjenica pogrešno utvrđeno.

Međutim, ove žalbene navode, ovaj sud ocjenjuje paušalnim i kao takvi nisu ni mogli biti ispitani od strane ovog suda. Ovo iz razloga što branitelj u žalbi uopće ne konkretizuje u odnosu na koje odlučne činjenice su iskazi pomenutih svjedoka kontradiktorni i šta iz tih iskaza proizilazi u pogledu odlučnih činjenica a da zaista opravdava njegovu tvrdnju da su isti konfuzni i kontradiktorni, a niti u tom pravcu navodi bilo kakvu relevantnu argumentaciju.

Dalje je branitelj u žalbi istakao da je na glavnom pretresu svjedočio svjedok G.N. i da je i njegov iskaz konfuzan, kako je naveo branitelj „u tolikoj mjeri da je navodio da je udaren s leđa i da je letio kroz zrak, a da se sud mogao uvjeriti pri tome da se radi o ogrebotinama“.

Ovi žalbeni navodi branitelja ne mogu dovesti u pitanje ocjenu suda o vjerodostojnosti iskaza svjedoka – oštećenog N.G.

Naime, iz iskaza ovog svjedoka (sa zapisnika o glavnom pretresu od dana 10.09.2024. godine) proizilazi da je svjedok opisujući sam tok događaja (onako kako se stavlja na teret optuženom) naveo „pokosilo nas je vozilo s leđa obadvojicu, kad ih je auto prvi put udarilo odbacio ih je na zemlju i on je nastojao da ustane jer je čuo da vozilo ponovo kreće naprijed, čula se kao škripa guma i uspio se maknuti tako da ga je drugi put auto zakačio po lijevoj nozi, odnosno da su osjetili udar s leđa i da su nabačeni na prednju haubu vozila i da su mu tu spale naočare sa dioptrijom marke Armani braon-siva boja. Dakle, ovaj svjedok uopće nije izjavio „da je letio kroz zrak“, kako to branitelj u žalbi tvrdi. Sud je iskaz ovog svjedoka doveo u vezu i sa drugim dokazima, pored ostalih, zapisnikom o uviđaju iz kojeg proizilazi da su na poklopcu motora predmetnog vozila u blizini brisača pronađene dioptrijske naočale marke „Armani Exchange“, kao i nalazom i mišljenjem vještaka mediciske struke dr. Tuco Vedo kojim su potvrđeni iskazi svjedoka – oštećenih (uključujući i oštećenog Nihada Goletića) u pogledu nastalih povreda i načina njihovog nastanka. Prema pomenutom nalazu i mišljenju povrede koje je zadobio oštećeni N.G., suprotno žalbenoj tvrdnji branitelja, nisu „ogrebotine“, već uboj sa oguljotinom kože u predjelu oba koljena te krvni podliv u nivou glavice prve kosti donožja lijevog stopala s unutarnje strane.

Osporavajući prvostepenu presudu kantonalni tužitelj je u žalbi naveo da je sud pogrešno primjenio odredbu člana 78. stav 2. KZ FBiH, jer je ova odredba imperativnog karaktera pa je sud morao oduzeti sredstvo učinjenjja predmetnih krivičnih djela te da se

oduzimanjem istog ne dira u prava trećih osoba i vlasnik vozila ima mogućnost da ostvari svoja prava u pogledu naknade štete u parničnom postupku pred nadležnim općinskim sudom, dakle ne dira se u pravo vlasnika na naknadu štete. Osim toga, kako je u žalbi navedeno, optuženi je u braku sa vlasnicom vozila pa slijedom navedenog vozilo predstavlja zajednički stečenu imovinu (bračnu stečevinu). Dalje, da nije jasno zašto sud na mala vrata uvodi činjenicu da nije apsolutno neophodno oduzimanje, kad to gore navedena zakonska odredba ne zahtjeva, da materijalna situacija vlasnice nije zakonom predviđena kao okolnost koja bi spriječila oduzimanje vozila nego opet stav suda, da sud gubi iz vida činjenicu da je optuženi suprug vlasnice automobila, da zajedno žive u istom domaćinstvu i da će i dalje optuženi imati priliku da ponovo uzme automobil koji nije njegovo vlasništvo i ponovo počini krivično djelo tako da ne stoje navodi prvostepenog suda da oduzimanje automobila kao sredstva izvršenja krivičnog djela ne zahtijevaju interesi opće sigurnosti i interesi morala (iako to zakonska norma ne zahtjeva). Imajući u vidu navedeno smatra da je sud pogrešno utvrdio činjenicu u pogledu osnovanosti oduzimanja sredstva izvršenja predmetnih krivičnih djela.

Ovi žalbeni navodi nemaju uticaja na pravilnost pobijane presude.

Naime, odredba člana 78. stav 1. KZ FBiH propisuje: „Predmeti koji su na bilo koji način, u cjelini ili djelimično, upotrijebljeni ili su bili namijenjeni da budu upotrijebljeni za učinjenje krivičnog djela ili koji su nastali učinjenjem krivičnog djela bit će oduzeti ako su vlasništvo učinitelja“, dok stav 2. ovog člana propisuje: „Predmeti iz stava 1. ovog člana bit će oduzeti i kad nisu vlasništvo učinitelja, ali time se ne dira u prava trećih osoba na naknadu štete od učinitelja“. Pri tome ovaj sud ukazuje i na odredbu člana 72. KZ FBiH kojom je propisano da je svrha sigurnosnih mjera otklanjanje stanja ili uvjeta koji mogu utjecati da počinitelj ubuduće učini krivična djela. Osnov za primjenu određene mjere sigurnosti je, prema tome, opasnost od ponovnog učinjenja krivičnog djela koja može proizlaziti ili iz određenog stanja ličnosti učinitelja ili iz određenih uvjeta stvarne prirode koji za konkretnog učinitelja mogu predstavljati poticaj za ponovno učinjenje krivičnog djela.

Slijedom navedenog, sud je dužan voditi računa i o svrsi izricanja ove posebne krivičnopravne sankcije. U tom pravcu, prvostepeni sud je imao u vidu da je optuženi osuđen na kaznu zatvora zbog počinjenih krivičnih djela u sticaju, pa da s tog aspekta ne prijeti opasnost da će predmetno vozilo biti korišteno za počinjenje novih krivičnih djela. Tužitelj u žalbi ove navode suda nije osporio, a niti u žalbi tvrdi da će se izricanjem mjere sigurnosti oduzimanja predmetnog vozila od supruge optuženog otkloniti stanja ili uvjeti koji mogu uticati da počinitelj ubuduće učini krivična djela (niti daje bilo kakvu relevantnu argumentaciju u odnosu na ove odlučne činjenice).

Pri takvom stanju stvari, žalbeni navodi kantonalnog tužitelja da je optuženi u braku sa vlasnicom vozila, da to vozilo predstavlja zajednički stečenu imovinu (bračnu stečevinu), da žive u zajedničkom domaćinstvu i da će i dalje optuženi imati priliku da ponovo uzme automobil koji nije njegovo vlasništvo i ponovo počini krivično djelo, nemaju značaj koji im tužitelj nastoji dati.

Osporavajući odluku o krivičnopravnoj sankciji branitelj je u žalbi naveo da optuženi nije imao ni direktni niti eventualni umišljaj na način kako to propisuje odredba člana 37. KZ FBiH i da smatra da je dokazano iznošenjem odbrane samog optuženog i iskazom vještaka neuropsihijatra da se po pitanju vinosti može govoriti samo o nesvjesnom nehatu kako ga opisuje odredba člana 38. stav 3. KZ FBiH, te da je prvostepeni sud u pogledu vinosti optuženog propustio analizirati iskrenost i vjerodostojnost iznesene odbrane optuženog, odnosno da optuženi ne osporava da treba biti kažnjen i da je kriv što je udario te ljude ali da

nije nikad imao namjeru nikoga ubiti, da iskreno žali što se desila ta nezgoda i da mu je žao i samih oštećenih, te sadržinu iskaza drugih svjedoka, zbog čega branitelj smatra da je jedinstvena kazna zatvora prestroga.

Prije svega, kada je u pitanju psihički odnos optuženog naspram počinjenih djela, prvostepeni sud je na str. 17 (pasus predzadnji) naveo određene razloge zbog čega nalazi da je optuženi predmetna krivična djela učinio sa direktnim umišljajem kao oblikom vinosti. Date razloge suda u pogledu krivnje optuženog branitelj u žalbi ne dovodi u pitanje. Stoga, prosta tvrdnja branitelja da optuženi nije imao ni direktni niti eventualni umišljaj i da je dokazano da se po pitanju vinosti može govoriti samo o nesvjesnom nehatu, je neprihvatljiva. Dalje, imajući u vidu sadržinu dokaza na kojima je prvostepeni sud zasnovao pobijanu presudu i razloge iz prvostepene presude u pogledu činjeničnih utvrđenja i s tim u vezi zaključka suda da je optuženi predmetna krivična djela učinio sa direktnim umišljajem kao oblikom vinosti, a koje branitelj žalbenim prigovorima nije doveo u pitanje, osim što je iznio tvrdnju da je prvostepeni sud propustio analizirati iskrenost i vjerodostojnost odbrane optuženog i sadržinu iskaza drugih svjedoka, ne dovodeći navedeno u vezu sa razlozima suda, ovaj sud nalazi da se neosnovano žalbom branitelja prvostepena presuda pobija zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji.

Osporavajući odluku o krivičnopravnoj sankciji, kantonalni tužitelj je u žalbi naveo da sud nije mogao cijeniti kao olakšavajuću okolnost to što je optuženi porodičan čovjek i otac dvoje malodobne djece iz razloga što se takvim cijenjenjem činjenice čini podsticanje na činjenje krivičnih djela svih ostalih očeva koji imaju malodobnu djecu, što bi po mišljenju tužiteljstva trebalo da bude otežavajuća okolnost i da niti jednim pozitivnim propisom nije propisano da se porodičnost i roditeljstvo nad mldb. djetecom može smatrati olakšavajućom okolnosti prilikom odmjeravanja visine kazne. Dalje, da nezaposlenost optuženog može biti od uticaja na oslobađanje plaćanja troškova postupka, ali nikako se ne može smatrati kao olakšavajuća okolnost na strani optuženog koja bi bila od uticaja na visinu krivičnopravne sankcije. Prema daljim žalbenim navodima, olakšavajuća okolnost da nisu nastupile teže posljedice po oštećene se ne može posmatrati kao takva iz razloga jer je optuženom stavljeno na teret krivično djelo ubistvo u pokušaju, dakle umišljaj je optuženog da usmrti oštećene, te da je sud precijenio olakšavajuću okolnost to što je optuženi počinio predmetna krivična djela u stanju bitno smanjene računljivosti. Što se tiče otežavajućih okolnosti, kantonalni tužitelj smatra da ih je sud pravilno utvrdio, ali da je trebao više cijeniti činjenicu da se radi o povratniku u vršenju krivičnih djela i to sa tendencijom ka vršenju težih i ozbiljnijih krivičnih djela (dva puta krivično djelo Nasilničko ponašanje iz člana 362. stav 1. KZ FBiH, a drugi puta u sticaju sa krivičnim djelom Teška tjelesna ozljeda iz člana 172. stav 1. KZ FBiH, pa nakon toga u sticaju dva krivična djela Ubistvo iz člana 166. stav 1 u vezi sa članom 28. u vezi sa članom 54 KZ FBiH), kao i činjenice da se radi o osobi koja je u kontinuitetu duži vremenski period osuđivana (od 2018. godine do 2021. godine), pa je stava da otežavajuće okolnosti nisu u dovoljnoj mjeri cijenjene kod odmjeravanja visine krivične sankcije za optuženog. Na koncu, kantonalni tužitelj smatra da na strani optuženog postoje otežavajuće okolnosti koje se ogledaju prije svega u upornosti optuženog kao i samom ponašanju optuženog poslije učinjenog krivičnog djela (odlazak sa lica mjesta), što sud uopće nije cijenio kao otežavajuću okolnost, kao i činjenicu da se sam događaj desio na javnom mjestu.

Međutim, žalbeni prigovor kantonalnog tužitelja da sud kao olakšavajuću okolnost nije mogao cijeniti to što je optuženi porodičan, otac dvoje djece i da to niti jednim pozitivnim propisom nije propisano, nije prihvatljiv. Ovo iz razloga što se ova okolnost, u smislu člana 49. stav 1. KZ FBiH, posmatra u kontekstu „njegovih ličnih prilika“ (što je zakonski pojam pod koji se podvodi konkretna okolnost) koje podrazumijevaju okolnosti u

kojima učinilac živi i koje su pokazatelj njegove ličnosti (kao takve okolnosti najčešće se uzimaju zdravstveno stanje učinioca, porodične prilike, ima li djecu – posebno njihov broj, uzrast i zdravstveno stanje). Neprihvatljiv je i žalbeni prigovor da sud kao otežavajuću okolnost nije cijenio upornosti optuženog kao i to što je optuženi otišao sa lica mjesta nakon počinjenog djela. Ovo iz razloga, što je prvostepeni sud cijenio činjenice i okolnosti koje su pokazatelj iskazane upornosti optuženog, u domenu njegovog umišljajnog postupanja (konkretna radnja koje je optuženi poduzimao), pa se iste ne mogu dvostruko vrednovati, dok s druge strane to što je optuženi napustio lice mjesta nakon poduzetih krivičnopravnih radnji se veže za njegovo pravo da sebe ne inkriminira kao dio prava na pravičan postupak i ne može predstavljati otežavajuću okolnost. U konačnom, okolnost da se događaj desio na javnom mjestu, sama po sebi, ne predstavlja otežavajuću okolnost, kako to tužitelj u žalbi tvrdi.

Suprotno prednje navedenom, osnovano je u žalbi kantonalnog tužitelja ukazano da nezaposlenost optuženog može biti od uticaja na oslobađanje naknade troškova postupka, a ne tu nezaposlenost u konkretnom cijeliti kao olakšavajuću okolnost na strani optuženog koja bi bila od uticaja na visinu krivičnopravne sankcije, da se kao olakšavajuća okolnost ne može cijeliti to što nisu nastupile teže posljedice po oštećene obzirom na krivična djela koja mu se stavljaju na teret, te da je sud precijenio olakšavajuću okolnost to što je optuženi počinio predmetna krivična djela u stanju bitno smanjene uračunljivosti, obzirom da se optuženi upotrebom alkohola doveo u satnje bitno smanjene uračunljivosti. Također je osnovano u žalbi prigovoreno da sud nije u dovoljno mjeri cijenio raniju osuđivanost optuženog, odnosno da je optuženi i ranije činio krivična djela sa elementima nasilja (Nasilničko ponašanje iz člana 362. stav 1. KZ FBiH), kao i krivično djelo sa istim zaštitnim objektom kao i predmetna (protiv života i tijela-Teška tjelesna ozljeda iz člana 172. stav 1. KZ FBiH) i da je ta krivična djela činio u kontinuitetu (od 2018. godine do 2021. godine). U vezi sa ovim žalbenim prigovorom kantonalnog tužitelja, sud je imao u vidu i navode branitelja optuženog iz odgovora na žalbu u kojem tvrdi da su kazne trebale biti brisane po službenoj dužnosti. Međutim, branitelj ne nudi argumentaciju o ispunjenju uvjeta iz člana 125. stav 1. tačka b) KZ FBiH, odnosno iz člana 125. stav 5. KZ FBiH za brisanje osude iz kaznene evidencije.

Stoga je ovaj sud na osnovu člana 329. ZKP FBiH, donio presudu kojom je, odbivši žalbu branitelja optuženog kao neosnovanu, a djelimično uvažavajući žalbu tužitelja, pobijanu presudu preinačio u odluci o kazni, pa optuženom primjenom odredbi članova 42. 43., 49. stav 1., 50. tačka a) i člana 51. stav 1. tačka b) KZ FBiH za dva krivična djela Ubistvo iz člana 166. stav 1., u vezi sa članom 28. KZ FBiH za koja je tom presudom oglašen krivim utvrdio pojedinačne kazne zatvora u trajanju od po 4 (četiri) godine nalazeći da je opravdano da se optuženom primjenom odredbe člana 50. tačka a) KZ FBiH pojedinačno utvrđene kazne ublaže, uzimajući u obzir zakonski osnov za ublažavanje kazne, odnosno da su krivična djela ostala u pokušaju (član 28. stav 2. KZ FBiH), te primjenom odredbi člana 54. stavovi 1. i 2. tačka b) izrekao jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) godina, u koju mu je, na osnovu člana 57. stav 1. KZ FBiH uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od od 03.04.2024. godine do 12.11.2024. godine. Ovaj sud nalazi da je takva kazna neophodna i potrebna za ostvarenje svrhe kažnjavanja u smislu člana 42. KZ FBiH. U ostalom dijelu prvostepena presuda je ostala neizmijenjena.

Zapisničar
Armina Kopic, s.r.

Predsjednik vijeća
Dragan Čorlija, s.r.

